Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
E. SHARPSTON
представено на 20 юли 2017 година [1]

**Дело C-201/16**

**Majid (известен също като Madzhdi) Shiri**
**Друга страна в производството:**
**Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl**

(Преюдициално запитване, отправено от Verwaltungsgerichtshof (Върховен административен съд, Австрия)

„Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Тълкуване на Регламент (ЕС) № 604/2013 — Право на ефективна правна защита съгласно член 27, параграф 1 — Условия и срокове за предаването на лице от молещата държава членка на замолената държава членка съгласно член 29 — Момент, от който започва да тече срокът по член 29, параграф 1“

1. С преюдициалното запитване по настоящото дело от Съда се иска още веднъж да даде насоки относно обхвата на правото на ефективна правна защита, предвидено в член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ [2]. Verwaltungsgerichtshof (Върховен административен съд, Австрия) иска да се установи дали кандидатът за международна закрила може да изтъква обстоятелството, че държава членка А (молещата държава) не е изпълнила решението си за прехвърляне на лицето в държава членка Б (замолената държава) в срока, предвиден в член 29, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, когато се позовава на правата си по член 27, параграф 1 от същия регламент. Ако лицето не бъде прехвърлено в определения срок, как следва да се прилагат правилата по член 29, параграф 2, които уреждат положението между молещата и замолената държава?

## Регламент „Дъблин III“

2. Съображение 5 гласи по-специално, че трябва да се даде възможност бързо да се определи компетентната държава членка, така че да се гарантира ефективен достъп до процедурите за предоставяне на международна закрила, без да се компрометира целта за бърза обработка на молбите за международна закрила. В съображение 19 се пояснява, че „[з]а да се гарантира ефективната защита на правата на засегнатите лица, следва да бъдат установени законови гаранции и право на ефективна правна защита по отношение на решения, засягащи

1 Език на оригиналния текст: английски.

2 Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (ОВ L 180, 2013 г., стр. 31; наричан по-нататък „Регламент „Дъблин III“). Вж. точка 29 по-долу за предходни дела и бележка под линия 12 по-долу за три висящи дела относно този регламент.

прехвърляния в компетентната държава членка, по-специално в съответствие с член 47 от [Хартата [3]]. За да се гарантира спазването на международното право, ефективната правна защита следва да включва както разглеждането на прилагането на настоящия регламент, така и на законовата и фактическа ситуация в държавата членка, в която е прехвърлен кандидатът“.

3. В съображение 32 се припомня, че по отношение на кандидатите за международна закрила „държавите членки са обвързани със задълженията си по силата на международните правни актове, включително имащата отношение съдебна практика на Европейския съд по правата на човека“. В съображение 39 се посочва, че Регламент „Дъблин III“ зачита основните права и съблюдава принципите, признати от Хартата.

4. Съгласно член 1 от Регламент „Дъблин III“ с последния се установяват критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или лице без гражданство [4].

5. Съгласно член 3, параграф 1 основният принцип, закрепен в Регламент „Дъблин III“, е, че държавите членки разглеждат молбата за международна закрила на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, който подава молба на територията на която и да било от тях. Всяка такава молба се разглежда от една-единствена държава членка, а именно от онази, за която критериите, предвидени в глава III, сочат, че е компетентна за това [5].

6. На кандидатите за международна закрила са предоставени определени права в процеса на определянето на държавата членка, компетентна за разглеждането на молбата за международна закрила. Така член 4, параграф 1 предоставя на кандидатите право да получат информация, включително подробни сведения относно възможността за обжалване на решението за прехвърляне и, ако е приложимо, за възможността да искат спиране на прехвърлянето. Съгласно член 5, параграф 1 кандидатите имат право и на индивидуално интервю.

7. Глава III е озаглавена „Критерии за определяне на компетентната държава членка“. Член 7, параграф 1 предвижда, че критериите се прилагат в последователността, в която са изложени в тази глава. Компетентната държава членка се определя въз основа на съществуващото положение към момента, в който кандидатът е подал за първи път молбата си за международна закрила (член 7, параграф 2). На първо място в йерархията са критериите относно ненавършилите пълнолетие лица (член 8) и членовете на семейството (членове 9, 10 и 11). Най-често прилаганият критерий е предвиденият в член 13, параграф 1, отнасящ се до кандидати, които незаконно са пресекли границата на държава членка, в която са влезли, идвайки от трета държава. В такива случаи държавата членка на първото влизане на територията на Европейския съюз е компетентна за разглеждане на молбата за международна закрила.

3 Харта на основните права на Европейския съюз (ОВ C 83, 2010 г., стр. 389 (наричана по-нататък „Хартата“).

4 Регламент „Дъблин III“ се прилага за Швейцария по силата на Споразумение и Протокол с Конфедерация Швейцария и Княжество Лихтенщайн, което влиза в сила на 1 март 2008 г. (ОВ L 53, 2008 г., стр. 5). Те са одобрени с Решение 2008/147/ЕО на Съвета от 28 януари 2008 г. (ОВ L 53, 2008 г., стр. 3) и Решение 2009/487/ЕО на Съвета от 24 октомври 2008 г. (ОВ L 161, 2009 г., стр. 6). Исландия и Норвегия прилагат дъблинската система по силата на двустранни споразумения с Европейския съюз, които са одобрени с Решение 2001/258/ЕО на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ L 93, 2001 г., стр. 38). Вж. по-нататък точка 23 и бележка под линия 32 от заключението ми по дело A.S. и Jafari (C-490/16 и C-646/16, EU:C:2017:443).

5 Член 3, параграф 2, втора алинея предвижда изключение от общия принцип, залегнал в член 3, параграф 1, когато е невъзможно кандидатът да бъде прехвърлен в първоначално посочената като компетентна държава членка, тъй като са налице основателни опасения да се смята, че в тази държава членка съществуват системни недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати, което създава риск от нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата.

8. Задълженията на компетентната държава членка са определени в глава V. Те включват задължение за приемане обратно на кандидат, чиято молба е в процес на разглеждане и който е подал молба в друга държава членка (член 18, параграф 1, буква б)[6].

9. Процедурите по исканията за обратно приемане са уредени в глава VI, раздел III. Член 23, параграф 1 предвижда, че когато държава членка, в която едно лице е подало нова молба за международна закрила, счита друга държава членка за компетентна, тя може да отправи искане към последната държава да приеме обратно лицето. Съгласно член 25, параграф 1 замолената държава членка трябва да вземе решение по такова искане възможно най-бързо[7]. При бездействие в рамките на предвидения срок искането за обратно приемане се счита за прието (член 25, параграф 2).

10. В глава VI, раздел IV са предвидени някои процедурни гаранции за кандидатите. Член 26, параграф 1 предвижда, че държавите членки трябва да уведомят кандидатите за решенията за прехвърлянето им. Уведомлението трябва да съдържа информация относно съществуващите средства за правна защита, включително относно правото да се изисква суспензивно действие, и относно сроковете за упражняването на подобни средства за правна защита и за осъществяване на прехвърлянето (член 26, параграф 2).

11. Член 27, параграф 1 предвижда, че кандидатът трябва да „има[…] право на ефективна правна защита под формата на право на обжалване или на преразглеждане пред съд или правораздавателен орган на решението за прехвърляне по отношение на неговите правни и фактически основания“. Съгласно член 27, параграф 3 за целите на обжалването или преразглеждането на решението за прехвърляне държавите членки трябва да предвидят защита за положението на кандидата до произнасянето по жалбата или искането, като му позволят да остане във въпросната държава членка до приключване на производството по обжалване или преразглеждане (вариант а), автоматично спиране на прехвърлянето (вариант б) или възможност на кандидата да подаде молба до съд или правораздавателен орган за спиране на изпълнението на решение за прехвърляне до произнасянето по неговата жалба или искане за преразглеждане (вариант в).

12. Раздел VI е озаглавен „Прехвърляния“. Член 29 гласи:

„1. Предаването на кандидата или на друго лице, посочено в член 18, параграф 1, буква в) или г) от молещата държавата членка на компетентната държава членка се осъществява в съответствие с националното право на молещата държава членка след съгласуване между заинтересованите държави членки, веднага щом това бъде практически възможно и най-късно в шестмесечен срок от приемането на искането от друга държава членка да поеме отговорността или да приеме обратно въпросното лице или на крайното решение по обжалване или по преразглеждане в случай на суспензивно действие в съответствие с член 27, параграф 3.

[…]

2. Ако прехвърлянето не е извършено в шестмесечния срок, компетентната държава членка се освобождава от своите задължения за поемане на отговорност или приемане обратно на засегнатото лице и в такъв случай отговорността се прехвърля върху молещата държава членка. Този срок може да бъде удължен най-много до една година, ако прехвърлянето не е могло да бъде извършено поради това че засегнатото лице е задържано в учреждение за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или най-много до осемнадесет месеца, ако засегнатото лице се укрие.

6 Компетентната държава членка се освобождава от задължението по член 18, параграф 1, ако е в състояние да установи, че въпросното лице е напуснало територията на ЕС за най-малко три месеца (член 19, параграф 2).

7 Когато искането за обратно приемане се основава на данни, извлечени от системата Евродак, този срок се намалява на две седмици.

3. Ако дадено лице е прехвърлено по погрешка или ако решението за прехвърляне е отменено в следствие на обжалване или на преразглеждане, след като прехвърлянето е било извършено, държавата членка, извършила прехвърлянето, следва бързо да приеме обратно лицето.

[…]“.

13. Специфични разпоредби за ефективното прилагане на Регламент „Дъблин III“ са предвидени в Регламента за изпълнение [8]. Член 9, параграф 2 гласи: „[д]ържава членка, която поради една от причините, изложени в член 29, параграф 2 от [Регламент „Дъблин III“], не може да извърши прехвърлянето в рамките на обичайния шестмесечен срок от приемането на искането за поемане на отговорност или за обратно приемане на въпросното лице или от постановяването на окончателно решение по жалба или преразглеждане, имащи суспензивно действие, информира компетентната държава членка преди края на този срок. В противен случай компетентността за обработка на молбата за международна закрила и другите задължения по смисъла на [Регламент „Дъблин III“] се вменяват на молещата държава членка в съответствие с разпоредбите на член 29, параграф 2 от посочения регламент“.

## Факти, производство и преюдициални въпроси

14. Г-н Majid (известен също като Madzhdi) Shiri е иранski гражданин. Няма данни кога точно е напуснал Иран, като изглежда това се е случило към края на 2014 г. Той пътува до Европейския съюз през Турция. Г-н Shiri пристига в България и на 19 февруари 2015 г. подава молба за международна закрила в тази държава членка. Впоследствие той отива в Австрия и на 7 март 2015 г. подава молба за международна закрила там.

15. На 9 март 2015 г. австрийските власти отправят искане до българските си колеги за обратно приемане на г-н Shiri на основание член 18, параграф 1, буква б) от Регламент „Дъблин III“. На 23 март 2015 г. България се съгласява изрично с това искане за обратно приемане.

16. На 2 юли 2015 г. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (австрийската Федерална служба за чужденците и убежището, наричана по-нататък „BFA“) отхвърля молбата на г-н Shiri за международна закрила като недопустима. BFA разпорежда също така извеждането на г-н Shiri от страната и потвърждава, че той може да бъде прехвърлен в България (наричано по-нататък „първото решение на BFA“). Г-н Shiri обжалва това решение пред Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Австрия) и иска спиране на изпълнението на решението за прехвърляне. С определение от 20 юли 2015 г. този съд уважава жалбата на г-н Shiri, отменя първото решение на BFA и връща преписката на BFA за ново решаване. Той не се произнася по искането за спиране на изпълнението на решението за прехвърляне. При връщане на преписката по случая с г-н Shiri на компетентните органи националният съд иска от BFA да прецени по-специално уязвим ли е г-н Shiri предвид изразените опасения за здравословното му състояние. Националните юрисдикции искат да се уверят, че решението за прехвърлянето му е в съответствие с Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи [9].

17. С последващо решение от 3 септември 2015 г. BFA повторно отхвърля като недопустима молбата за международна закрила на г-н Shiri (наричано по-нататък „второто решение на BFA“). BFA счита, че България е държавата членка, компетентна за разглеждането на молбата за международна закрила на г-н Shiri, и отново разпорежда извеждането му от страната и прехвърлянето му в България.

8 Регламент за изпълнение (ЕС) № 118/2014 на Комисията от 30 януари 2014 година за изменение на Регламент (ЕО) № 1560/2003 за определяне условията за прилагане на Регламент (ЕО) № 343/2003 (ОВ L 39, 2014 г., стр. 1; двата регламента за изпълнение на Комисията формират заедно „Регламентът за изпълнение на Регламент „Дъблин“).

9 Подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.

18. На 17 септември 2015 г. г-н Shiri подава жалба срещу това решение пред Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд), който не се произнася по подаденото с жалбата искане за спиране на изпълнението. Като се позовава на първото решение на BFA, г-н Shiri твърди, че компетентността за разглеждане на молбата му за международна закрила е преминала към Австрия, тъй като е изтекъл предвиденият в член 29, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ шестмесечен срок за прехвърляне, без той да е прехвърлен в България. Той твърди, че срокът за извършване на прехвърлянето започва да тече на 23 март 2015 г. (датата, на която България се съгласява с отправеното от Австрия искане за обратно приемане) и че шестмесечният срок е изтекъл на 23 септември 2015 г., тъй като националният съд не е постановил, че жалбата срещу първото решение на BFA за прехвърляне произвежда суспензивно действие.

19. Жалбата на г-н Shiri е отхвърлена на 30 септември 2015 г. Според Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд) правните последици от отмяната на първото решение на BFA и връщането на преписката по случая с г-н Shiri за повторно решаване от същата се изразяват в това, че последният не може да бъде изпратен обратно в България, преди BFA да е преразгледала случая. Следователно актът му от 20 юли 2015 г. води до спиране на изпълнението на решението за прехвърляне за целите на член 27, параграф 3 във връзка с член 29, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“.

20. С жалба от 4 октомври 2015 г. г-н Shiri оспорва това решение пред запитващата юрисдикция [10]. Той твърди, че съгласно австрийското право изпълнението на решението за прехвърляне не спира автоматично, тъй като Австрия е избрала да приложи член 27, параграф 3 от Регламент „Дъблин III“, като предостави на кандидатите възможност да искат спиране на изпълнението на решението за прехвърляне по силата на член 27, параграф 3, буква в) [11].

21. Запитващата юрисдикция иска да се установи дали по правило кандидатът за международна закрила има право на ефективна правна защита под формата на право на обжалване или на преразглеждане на решението за прехвърляне по смисъла на член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, на основанието че компетентна за разглеждането на тази молба за международна закрила е молещата държава членка, тъй като е изтекъл шестмесечният срок за прехвърляне съгласно член 29, параграф 2 във връзка с член 29, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“.

22. Затова запитващата юрисдикция поставя следните въпроси:

„1) Трябва ли разпоредбите на [Регламент „Дъблин III“], които предвиждат право на ефективна правна защита срещу решение за прехвърляне, и по-специално член 27, параграф 1 в контекста на съображение 19 от този регламент, да се тълкуват в смисъл, че търсещото [международна закрила] лице може да се позове на това, че компетентността е преминала към молещата държава членка поради изтичането на шестмесечния срок за прехвърляне (член 29, параграф 2 във връзка с член 29, параграф 1 от [Регламент „Дъблин III“])?

10 След направения от мен анализ на националната преписка мога да потвърдя, че жалбата е подписана от процесуалните представители на г-н Shiri на тази дата, въпреки че изглежда е подадена на 6 октомври 2015 г.

11 От акта за преюдициално запитване не става ясно дали Австрия е избрала да приложи изискването да се предвиди, че положението на кандидата е защитено до изхода от обжалването на решението за прехвърляне, като е въвела мерки съгласно член 27, параграф 3, буква б) или в) от Регламент „Дъблин III“. В точка 9 от акта за преюдициално запитване запитващата юрисдикция посочва, че Австрия е приложила член 27, параграф 3, буква б) (който предвижда, че се спира автоматично изпълнението на прехвърлянето). В тази точка обаче се посочва също, че жалбата „[…] срещу решението за прехвърляне не произвеждал[а] автоматично суспензивно действие, а Bundesverwaltungsgericht трябв[а] след задълбочено и изчерпателно разглеждане да реши дали да спре изпълнението на решението“. Това описание съответства на текста на член 27, параграф 3, буква в) и създава впечатлението, че Австрия е избрала този вариант. Вж. също точки 52—68 по-долу.

При утвърдителен отговор на първия въпрос:

2) Преминава ли компетентността по член 29, параграф 2, първо изречение от [Регламент „Дъблин III“] още със самия факт на изтичането на срока за прехвърляне, без да е било извършено прехвърляне, или, за да премине компетентността поради изтичането на този срок, се изисква и компетентната държава членка да отхвърли задължението си за поемане на отговорност или за обратно приемане на засегнатото лице?“.

23. Писмени становища представят г-н Shiri, Австрия, Чешката република, Швейцария, Обединеното кралство и Европейската комисия. В съдебното заседание на 14 март 2017 г. са изслушани тези страни, с изключение на Чешката република и Швейцария.

## Анализ

### *Предварителни бележки*

24. Както посочва запитващата юрисдикция, важният принципен въпрос, повдигнат в случая с г-н Shiri, е следва ли да бъде предмет на съдебен контрол [12] бездействието на държава членка в рамките на предвидения в Регламент „Дъблин III“ срок за изпълнение на решение за прехвърляне от държава членка А до държава членка Б на кандидат за международна закрила.

25. Г-н Shiri приканва Съда при произнасяне по този принципен въпрос да разгледа и по-общи въпроси, например съвместим ли е Регламент „Дъблин III“ с основните права, гарантирани с Хартата. Това е въпрос, който се отнася до валидността на самия регламент. Като се има предвид обаче, че запитващата юрисдикция не е повдигнала този конкретен въпрос, той не попада в обхвата на преюдициалното запитване по настоящото дело. Освен това не е необходимо да се разглежда този въпрос, за да се даде отговор на действително поставените въпроси.

### *По първия въпрос*

26. С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали разпоредбите на Регламент „Дъблин III“, които предвиждат право на ефективна правна защита срещу решение за прехвърляне, и по-специално член 27, параграф 1, трябва да се тълкуват в смисъл, че кандидатът за международна закрила може да се позове на това, че компетентна за разглеждане на молбата му за международна закрила е молещата държава членка (в случая Австрия) поради изтичането на шестмесечния срок за изпълнение на решението за прехвърляне, предвиден в член 29, параграф 1 от този регламент.

27. Г-н Shiri, Австрия, Чешката република и Швейцария поддържат, че обжалването или преразглеждането на решение за прехвърляне на такова основание попада в обхвата на член 27, параграф 1. В писменото си становище Комисията също възприема този възглед. В хода на съдебното заседание обаче тя променя становището си и понастоящем възприема възгледа на Обединеното кралство, което застъпва обратна теза спрямо тази на останалите страни в производството.

12 Вж. заключенията ми по делата A.S. и Jafari (C-490/16 и C-646/16, EU:C:2017:443), и Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:480), които са висящи; вж. също дело Hasan, C-360/16, което е висящо.

28. Приемам, че Регламент „Дъблин III“ не очертава изрично обхвата на правото на ефективна правна защита в член 27, параграф 1. Въпреки това според мен целта, структурата и контекстът на Регламента са в подкрепа на становището, че тази разпоредба следва да се тълкува като обхващаща бездействието на държава членка в рамките на предвидения срок, по-специално в рамките на шестмесечния срок за изпълнение на решение за прехвърляне, предвиден в член 29, параграф 1 [13].

29. Според мен вследствие на промените, въведени с Регламент „Дъблин III“ (трета редакция на правилата за установяване на критериите и механизмите за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена от кандидат в една от държавите членки) [14], изводите в решението на Съда по дело Abdullahi [15] относно тълкуването на Регламент „Дъблин II“ [16] вече не са меродавни. Последващите решения на големия състав на Съда по дело Ghezelbash [17] и дело Karim [18] също подкрепят този възглед.

30. В решение Abdullahi Съдът постановява, че споразумение между държави членки относно искане за поемане на отговорност, на основание че държавата членка на първото влизане на територията на Европейския съюз трябва да приеме, че е компетентна да разгледа молбата за международна закрила на съответното лице, може да се обжалва само ако кандидатът се позове на системни недостатъци на условията за приемане на търсещи убежище лица в тази държава членка, които недостатъци съставляват сериозни основания да се смята, че търсещото убежище лице би било изложено на реална опасност от нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата, ако бъде изпратено в тази държава членка [19].

31. Съдът преразглежда изводите в решение Abdullahi [20] с оглед на промените на правилата в Регламент „Дъблин II“, въведени с Регламент „Дъблин III“, когато тълкува член 27, параграф 1 от последния регламент в решение Ghezelbash. В това решение Съдът постановява, че: i) предвидената в член 27, параграф 1 правна защита трябва да бъде ефективна и тази защита обхваща въпроси от фактическо и правно естество, ii) няма ограничение по отношение на доводите, които кандидатът за международна закрила може да повдигне съгласно тази разпоредба, iii) няма конкретна връзка между правото на обжалване или преразглеждане на решение за прехвърляне и член 3, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“, и iv) от съображение 19 от Регламент „Дъблин III“ става ясно, че правото на ефективна правна защита следва да включва както разглеждането на прилагането на този регламент, така и на законовата и фактическа ситуация в държавата членка, в която трябва да бъде прехвърлен кандидатът за убежище [21].

32. Тези общи принципи се прилагат и в настоящия случай.

13 Вж. точки 244—247 от заключението ми по дело A.S. и Jafari (C-490/16 и C-646/16, EU:C:2017:443), и точки 77—110 от заключението ми по дело Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:480).

14 За по-подробно описание вж. заключението ми по дело Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:480, т. 79).

15 Решение от 10 декември 2013 г. (C-394/12, EU:C:2013:813).

16 Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета от 18 февруари 2003 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държава членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна (ОВ L 50, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български, език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 56) (наричан по-нататък „Регламент „Дъблин II“ — този регламент е заменен на свой ред с Регламент „Дъблин III“). Дело Abdullahi се отнася до тълкуването на член 19, параграф 2 от Регламент „Дъблин II“, който предвижда право на обжалване или преразглеждане на решение за прехвърляне, ако замолената държава членка приеме, че следва да поеме отговорност за кандидат за международна закрила съгласно този регламент.

17 Решение от 7 юни 2016 г. (C-63/15, EU:C:2016:409).

18 Решение от 7 юни 2016 г. (C-155/15, EU:C:2016:410).

19 Решение от 10 декември 2013 г. (C-394/12, EU:C:2013:813, т. 62).

20 Решение от 10 декември 2013 г. (C-394/12, EU:C:2013:813).

21 Решение от 7 юни 2016 г. (C-63/15, EU:C:2016:409, вж. съответно т. 36, 37 и 38).

33. По дело Ghezelbash се разглежда въпросът дали са били правилно приложени съответните критерии по глава III за определяне на компетентната държава членка [22]. Съображенията в решение Ghezelbash са използвани и в решение Karim, в което се разглежда въпросът дали кандидатът за международна закрила може да се позовава на неправилно прилагане на член 19, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ при определяне на компетентната държава членка [23]. В това решение Съдът постановява, че член 19, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ задава рамката, в която трябва да се проведе преценката за прилагане на критериите по глава III [24].

34. Вярно е, че както решение Ghezelbash, така и решение Karim се отнасят до етапи от процедурата по Регламент „Дъблин III“ *преди* издаването на решение за прехвърляне от органите на държава членка. Случаят на г-н Shiri е различен, доколкото се отнася до процедурата *след* издаването на такова решение [25]. Според мен обаче това не означава, че правото на ефективна правна защита престава да се прилага.

35. Подобна разлика не променя принципното положение, а именно, че правото на ефективна правна защита включва правото на обжалване при неправилно прилагане на Регламент „Дъблин III“. Този възглед съответства напълно на практиката на Съда [26].

36. С Регламент „Дъблин III“ са въведени редица промени в предходния режим, уреден с Регламент „Дъблин II“. В съображение 19 се поставя акцент върху едно от съществените изменения, които са въведени от законодателя на Съюза с цел предоставяне на по-голяма защита на отделните кандидати [27]. Така Регламент „Дъблин III“ се различава съществено от Регламент „Дъблин II“.

37. Освен това е необходимо да се направи възможно постигането на целите на Регламент „Дъблин III“, като се гарантира, че той се прилага така, че да се позволи на държавите членки да действат в съответствие със задълженията си по международното право [28]. Регламентът служи също като гаранция за спазването на основните права [29]. Правото на добра администрация и правото на ефективна правна защита (членове 41 и 47 от Хартата) поставят стандарти, които са от особено значение за правилното тълкуване на член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ [30].

22 Тези критерии, които се отнасят до издаването на визи, са определени в член 12, параграфи 1 и 4 от Регламент „Дъблин III“.

23 Член 19 от Регламент „Дъблин III“ установява правилата, които се прилагат, когато държава членка издава на кандидат документ за пребиваване и става държавата членка, компетентна да разгледа молбата му за международна закрила (член 19, параграф 1). Тази държава спира да бъде компетентна, ако е в състояние да установи, че въпросното лице е напуснало територията на държавите членки за най-малко три месеца, освен ако то притежава валиден документ за пребиваване, издаден от посочената държава (член 19, параграф 2).

24 Решение от 7 юни 2016 г., Karim (C-155/15, EU:C:2016:410, т. 23).

25 Вж. точка 57 по-долу.

26 Решение от 7 юни 2016 г. (Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, т. 40—44).

27 Решение от 7 юни 2016 г., Ghezelbash (C-63/15, EU:C:2016:409, т. 45—52). Вж. също Предложение на Комисията за Регламент на Европейския парламент и на Съвета за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, от 3 декември 2008 г. (COM(2008) 820 окончателен), стр. 6 и 7.

28 Съображение 32.

29 Съображение 39.

30 Вж. точка 104 и бележка под линия 97 от заключението ми по дело Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:480).

38. Обединеното кралство представя редица доводи в подкрепа на противното тълкуване. Първо, то подчертава, че при тълкуването на Регламент „Дъблин III“ трябва да се прилага телеологичен подход. Ключовият момент е, че за разглеждането на всяка молба за международна закрила е компетентна една-единствена държава членка, както е предвидено в член 3, параграф 1 [31]. Съгласна съм с това твърдение, но не считам, че допускането на съдебен контрол по отношение на бездействието на държава членка в срока, предвиден в Регламент „Дъблин III“, противоречи на този основен принцип на системата от Дъблин.

39. Второ, Обединеното кралство изразява опасението, че ако кандидатите могат да обжалват решения за прехвърляне, на основание че е изтекъл срокът за изпълнение на тези решения, това би противоречало на обявената цел на Регламент „Дъблин III“ за предотвратяване на „forum shopping“. Доколкото обаче този израз загатва за множество молби за международна закрила, подадени в редица държави членки от един и същ кандидат [32], в самия Регламент „Дъблин III“ се съдържа специфична разпоредба по този въпрос [33].

40. Член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ предвижда, че ако молещата държава членка не прехвърли лицето в шестмесечния срок, тя самата става компетентна за разглеждане на молбата за международна закрила. Следователно съответното лице остава в молещата държава членка. Тази последица настъпва по силата на самите правила на Регламент „Дъблин III“. Целта на член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ е да даде стимул на молещата държава членка да съблюдава общата цел за спазване на определените срокове, за да се гарантира бързото обработване на молбите и за да се избегнат ситуации, в които кандидат за международна закрила е оставен „да се върти в кръг“, без никоя държава членка да бъде определена като компетентна за разглеждане на молбата му за международна закрила [34]. Когато кандидат в положението на г-н Shiri подаде молба за международна закрила в повече от една държава членка, законодателят на Съюза съзнателно е избрал да даде стимул на молещата държава членка бързо да го прехвърли. Ако молещата държава членка не изпълни тази основна цел, последствията се изразяват в това, че кандидатът остава в тази държава членка. Точно по този начин трябва да се прилага законодателството. Това не е същото, нито се равнява на „forum shopping“.

41. Трето, макар разграничението между материалноправни и процесуалноправни въпроси, което Обединеното кралство се опитва да проведе, да изглежда на пръв поглед примамливо, то не издържа при по-задълбочен анализ. Това разграничение не разрешава разглеждания проблем. Предвидените в Регламент „Дъблин III“ срокове без съмнение се отнасят до процесуалноправни въпроси, но имат и материалноправни последици както за кандидатите, така и за засегнатите държави членки. За кандидатите сроковете дават известна степен на сигурност и имат също материалноправни последици по отношение на това коя държава членка ще разгледа молбата за международна закрила. Материалноправните и процесуалноправните аспекти на предвидените срокове също са тясно свързани, що се отнася до държавите членки.

31 В случая на г-н Shiri правилата, съгласно които е определена компетентната държава членка, са уредените в член 29 от Регламент „Дъблин III“. Въпросът за прилагането на критериите по раздел III не се разглежда: вж. точка 34 по-горе.

32 Според мен понятието „forum shopping“ се отнася до злоупотребата с процедури за предоставяне на убежище под формата на множество молби за убежище, подадени от едно и също лице в няколко държави членки с единствената цел за удължаване на неговия престой в държавите членки: вж. COM(2008) 820 окончателен от 3 декември 2008 г., стр. 4. Понятието се използва и в по-широк смисъл по отношение на граждани на трети държави, които желаят да подадат молба за международна закрила в определена държава членка. В настоящото заключение обаче не използвам понятието „forum shopping“ в този смисъл. Както съм посочила в точка 69 и бележка под линия 66 в заключението ми по дело Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:480), използването на израза „forum shopping“ в последния смисъл се критикува като подвеждащо и неподходящо: вж. „The reform of the Dublin III Regulation“ — проучване на комисията по граждански свободи, правосъдие и вътрешни работи (LIBE), възложено от Тематичния отдел по граждански права и конституционни въпроси на Европейския парламент, стр. 21.

33 Членове 23—25 от Регламент „Дъблин III“.

34 Съображение 5 от Регламент „Дъблин III“.

42. Четвърто, струва ми се, че опасенията на Обединеното кралство, свързани с процесуалната автономия на държавите членки, са неотносими. Принципният въпрос, който Съдът трябва да разреши, не касае прилагането на националните процесуални норми като такива.

43. Накрая, от правото на кандидатите да обжалват или да искат преразглеждане на решение за прехвърляне поради изтичането на шестмесечния срок за изпълнението му не следва, че всички тези молби непременно ще бъдат уважени. По-скоро според мен националните юрисдикции могат и трябва да преценяват основателността на всяко такова обжалване или преразглеждане. При тази преценка те трябва да вземат предвид целта на разглежданите разпоредби. Шестмесечният срок за изпълнение на решението за прехвърляне е установен първоначално, за да позволи на държавите членки да уредят подробностите по осъществяването на прехвърлянето [35]. Както вече посочих, една от целите както на срока, така и на стимула, насърчаващ държавите членки да спазват този срок, е да се гарантира, че кандидатите няма да бъдат оставяни в ситуация, в която никоя държава членка не е компетентна за разглеждане на молбите им за международна закрила. Когато се определя дали член 29, параграф 2 трябва да се прилага към всеки конкретен случай, ще трябва също да се установи дали за засегнатото лице е съществувала, или може да съществува такава заплаха [36].

44. Затова според мен член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ трябва да се тълкува в смисъл, че по принцип кандидатът за международна закрила може да оспорва решение за прехвърляне, на основание че молещата държава членка не го е прехвърлила в рамките на шестмесечния срок, предвиден в член 29, параграф 1 от този регламент.

### *По втория въпрос*

45. С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска насоки относно тълкуването на член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ [37]. Когато молещата държава членка не изпълни решение за прехвърляне в рамките на шестмесечния срок, предвиден в член 29, параграф 1, замолената държава членка спира ли да бъде компетентна да разгледа молбата за международна закрила на засегнатото лице само поради факта, че този срок е изтекъл? Има ли допълнително условие, което се прилага преди молещата държава членка да бъде определена като компетентна за разглеждане на молбата за международна закрила, а именно трябва ли замолената държава членка да уведоми молещата държава членка, че от този момент отказва да приеме обратно кандидата за международна закрила?

46. С изключение на Обединеното кралство, всички страни, представили писмени становища в това производство, се съгласяват, че член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ не трябва да се тълкува като налагащ такова допълнително условие. Обединеното кралство твърди от своя страна, че изтичането на определен срок само по себе си не е достатъчно, за да бъде предоставена компетентност на молещата държава членка, и че замолената държава членка си запазва дискреционното правомощие да разгледа молбата за международна закрила на засегнатото лице.

47. Не споделям възгледа на Обединеното кралство.

48. Нищо в текста на член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ („[а]ко прехвърлянето не е извършено в шестмесечния срок, компетентната държава членка се освобождава от своите задължения за поемане на отговорност или приемане обратно на засегнатото лице и в такъв случай отговорността се прехвърля върху молещата държава членка […]“) не дава основание да

35 Решение от 29 януари 2009 г., Petrosian и др. (C-19/08, EU:C:2009:41, т. 40 и 41).

36 Вж. също т. 96—98 от заключението ми по дело Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:480).

37 Вж. също т. 248—257 от заключението ми по дело A.S. и Jafari (C-490/16 и C-646/16, EU:C:2017:443).

се направи изводът, че законодателят е въвел допълнително условие в процедурата между молещата държава членка и замолената държава членка. Според Обединеното кралство думите „и в такъв случай отговорността се прехвърля върху молещата държава членка“ указват, че замолената държава членка трябва да предприеме определени действия, преди да бъде освободена от задълженията си. Според мен обаче тези думи означават просто, че молещата държава членка става компетентна, след като е изтекъл шестмесечният срок. Текстът не указва, че в допълнение към изтичането на шестмесечния срок по член 29, параграф 1 съществува друг (неуточнен) етап от процедурата, който трябва да бъде изпълнен, за да може компетентността за разглеждане на молбата за международна закрила да премине върху молещата държава членка. Това прехвърляне на компетентността произтича от прилагането на самия член 29, параграф 2 [38].

49. Това виждане съответства изцяло на целта на разпоредбата [39]. Въвеждането на допълнително условие в процедурата между молещата и замолената държава членка е несъвместимо с целта за възможно най-бързо определяне на компетентната държава членка. Това би противоречало и на една от основните цели на системата от Дъблин, а именно да се гарантира, че кандидатът не е оставен в ситуация, в която никоя държава членка не поема отговорност за разглеждане на молбата му за международна закрила.

50. Трябва да отбележа също, че съгласно системата на Регламент „Дъблин III“ компетентността преминава към молещата държава членка, когато тя не спази сроковете за отправяне на искания за поемане на отговорност (член 22, параграф 7) и за обратно приемане (член 25, параграф 2). Не съществува допълнително условие в никоя от тези хипотези. Да се въвежда такова условие, когато молещата държава членка не спази срока за изпълнение на решение за прехвърляне (член 29, параграфи 1 и 2), би било в противоречие с тази система. Накрая, както посочват Австрия, Чешката република и Швейцария, анализът на системата от Дъблин в по-широк план показва, че не съществува такова допълнително условие в процедурата между отделните държави членки. Нищо такова не се предвижда и в член 9, параграф 2 от Регламента за изпълнение на Регламента „Дъблин“ [40].

51. Поради това считам, че член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ трябва да се тълкува в смисъл, че що се отнася до уговорките по прехвърлянето между молещата държава членка и замолената държава членка, изтичането на шестмесечния срок, предвиден в член 29, параграф 1, само по себе си е достатъчно, за да стане молещата държава членка компетентна за разглеждане на молбата за международна закрила на засегнатото лице.

### *Случаят на г-н Shiri*

52. Случаят на г-н Shiri повдига сложния въпрос относно това как разпоредбите, уреждащи правото на даден кандидат на ефективна правна защита съгласно член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, следва да се тълкуват във връзка с член 29, който се отнася до механизмите и сроковете за изпълнение на решенията за прехвърляне.

38 Макар текстът на член 9, параграф 2 от Регламента за изпълнение на Регламента „Дъблин“ (вж. т. 13 по-горе) да загатва, че срокът може да бъде удължен, ако молещата държава членка надлежно уведоми замолената държава членка, че не може да прехвърли лицето в шестмесечния срок, тази възможност изрично е ограничена до обстоятелствата, посочени в член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“. Ако не направи това, молещата държава членка става компетентна за разглеждане на молбата по същество съгласно общото правило за шестмесечния срок.

39 Вж. точка 40 по-горе.

40 Вж. бележка под линия 38 по-горе.

53. Г-н Shiri твърди, че в неговия случай срокът за изпълнение на решението за прехвърляне е започнал да тече на 23 март 2015 г., когато българските власти приемат искането за обратно приемане, отправено от австрийските им колеги. Той счита, че този срок е изтекъл шест месеца по-късно на 23 септември 2015 г. Следователно в съответствие с член 29, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ той не можел да бъде прехвърлен в България: тази държава членка била освободена от задълженията си да го приеме обратно, тъй като прехвърлянето не било извършено в предвидения шестмесечен срок. Накратко, г-н Shiri твърди, че вече е твърде късно да бъде изпълнено решението за прехвърляне. Той добавя, че Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд) не се е произнесъл по искането му за спиране на изпълнението на решението за прехвърляне.

54. Според мен ситуацията не е толкова ясна, колкото твърди г-н Shiri.

55. При разглеждане на конкретните обстоятелства по неговия случай е необходимо първо да се направи разграничение между разпоредбите на член 27, параграф 3, който урежда спирането на изпълнението на решенията за прехвърляне, и разпоредбите относно механизмите и сроковете за изпълнение на такива решения по член 29 от Регламент „Дъблин III“, преди да се анализира как тези разпоредби могат да бъдат тълкувани във връзка една с друга.

56. Съгласно член 27, параграф 3 държавите членки трябва да предвидят възможност за спиране на изпълнението на решенията за прехвърляне. Държавите членки могат да изберат да: i) предоставят на засегнатото лице правото да остане във въпросната държава до произнасянето по жалбата или искането за преразглеждане[41], ii) предвидят автоматично спиране на изпълнението на решението за прехвърляне[42], или iii) гарантират, че на засегнатото лице се предоставя възможност да подаде молба до съд или правораздавателен орган за спиране на изпълнението на решението за прехвърляне до произнасяне по неговата жалба или искане за преразглеждане[43]. Целта на законодателя, залегнала в основата на възможността компетентните органи на държавите членки да решават дали да спрат изпълнението на решение за прехвърляне, е била да се засилят правните гаранции за търсещите международна закрила и да им се позволи да защитят по-добре своите права[44].

57. Текстът на член 27, параграфи 1 и 3 и общите цели на тези разпоредби не се разпростират и по отношение на уреждането на прилагането на сроковете, предвидени в член 29 от Регламент „Дъблин III“. Когато обаче решение за прехвърляне бъде обжалвано (както е в случая с г-н Shiri), е необходимо и двата набора от разпоредби да се тълкуват последователно и в съответствие със системата на правната уредба. В общи линии, когато кандидат за международна закрила обжалва решение за прехвърляне, на основание че съответната държава членка не е спазила шестмесечния срок, предвиден в член 29, параграф 1 от Регламент Дъблин III, според мен разпоредбите имат следното действие. Трябва да се има предвид, че такава жалба се подава, *след* като е взето решението за определяне на компетентната държава членка в съответствие с критериите по глава III. Компетентната държава членка (в случая с г-н Shiri България) е длъжна да приеме кандидата обратно[45].

58. Възможно е в Австрия решенията за прехвърляне да подлежат на изпълнение веднага след издаването им от компетентните органи; дали това е така, е въпрос от националното право.

41 Член 27, параграф 3, буква а) от Регламент „Дъблин III“.

42 Член 27, параграф 3, буква б) от Регламент „Дъблин III“.

43 Член 27, параграф 3, буква в) от Регламент „Дъблин III“; вж. също точка 20 и бележка под линия 11 по-горе.

44 COM(2008) 820 окончателен, 3 декември 2008 г., стр. 7.

45 Съгласно член 18, параграф 1, буква б) България (замолената държава членка) е длъжна да приеме обратно г-н Shiri при условията, установени в членове 23, 24, 25 и 29 от Регламент „Дъблин III“.

59. Член 29, параграф 1 предвижда, че предаването на кандидата от молещата държава членка (в случая Австрия) на компетентната държава членка (в случая България) се осъществява в съответствие с националното право на молещата държава членка, веднага щом това бъде практически възможно и най-късно в шестмесечен срок от приемането на искането от друга държава членка да поеме отговорността или да приеме обратно въпросното лице (наричано по-нататък „първото условие“) или на крайното решение по обжалване или по преразглеждане в случай на суспензивно действие в съответствие с член 27, параграф 3 (наричано по-нататък „второто условие“). Първото условие се базира на предпоставката, че остава единствено да се уредят подробностите по осъществяване на прехвърлянето, и по-специално да се определи датата на това прехвърляне [46]. Второто условие се базира на предпоставката, че съответната държава членка изпълнява процедурата за спиране на изпълнението на решенията за прехвърляне по член 27, параграф 3 от Регламент „Дъблин III“.

60. Бих искала да добавя, че член 29, параграф 3 предвижда, че ако дадено лице е прехвърлено по погрешка или ако решението за прехвърляне е отменено вследствие на обжалване или на преразглеждане, след като прехвърлянето е било извършено, държавата членка, извършила прехвърлянето, следва бързо да приеме обратно лицето. Когато изпълнението на решение за прехвърляне бъде спряно до изхода от съдебно производство, естествено се избягва прилагането на член 29, параграф 3 [47]. Независимо от факта че изпълнението на решението за прехвърляне *не* е било спряно по отношение на г-н Shiri, той всъщност е останал в Австрия. Следователно член 29, параграф 3 не е относим.

61. Случаят на г-н Shiri не съвпада напълно нито с първото, нито с второто условие, предвидено в член 29, параграф 1. Запитващата юрисдикция обаче ще трябва да разреши сложния въпрос как си взаимодействат и как се прилагат правилата на Регламент „Дъблин III“ и съответните разпоредби от националното право, за да се произнесе по жалбата на г-н Shiri срещу приетото от BFA решение за прехвърляне. Предлагам следните коментари.

62. Що се отнася до първото решение на BFA, Австрия прилага член 27, параграф 3 от Регламент „Дъблин III“, доколкото се предвижда, че кандидатите могат да подадат искане до съд или правораздавателен орган за спиране на изпълнението на решение за прехвърляне, но е безспорно, че в случая на г-н Shiri не е постановено решение по такова искане. На практика обаче на г-н Shiri е позволено да остане в Австрия. Срокът за прехвърлянето съгласно член 29, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ започва да тече на 23 март 2015 г. Той спира да тече с отмяната на първото решение на BFA на 20 юли 2015 г. От този момент нататък вече няма решение за прехвърляне, което да подлежи на изпълнение: националният съд връща преписката по случая на г-н Shiri за ново решаване от BFA [48]. Въпросът дали отмяната на първото решение на BFA поражда действие *ex nunc* (решението е недействително, считано от 20 юли 2015 г. — датата, на която е постановен съдебният акт) или *ex tunc* (сякаш първото решение на BFA от 2 юли 2015 г. никога не е породило последици) не се урежда от Регламент „Дъблин III“. На този въпрос следва да се отговори само с оглед на австрийското право.

63. След като не е имало решение за прехвърляне, считано (поне) от 20 юли 2015 г., нито първото, нито второто условие по член 29, параграф 1 са били изпълнени към този момент. Следователно не може да се приеме, че по силата на член 29, параграф 2 България се е освободила от задълженията си да приеме обратно лицето.

46 Решение от 29 януари 2009 г., Petrosian и др. (C-19/08, EU:C:2009:41).

47 Макар несъмнено да е уместно да съществува разпоредба, която да позволява на компетентните органи да поправят грешките, считам, че член 29, параграф 3 трябва да бъде използван по изключение, а не по правило, тъй като не съответства на целта, че прехвърлянията трябва да бъдат извършвани при пълно зачитане на човешките права и достойнство (вж. съображение 24 и член 29, параграф 1, втора алинея от Регламент „Дъблин III“), когато кандидатите обичайно се изпращат от една държава членка в друга.

48 Вж. точка 16 по-горе.

64. Що се отнася до второто решение на BFA, което е прието преди 23 септември 2015 г. (краят на шестмесечния срок), запитващата юрисдикция твърди, че не е имало последваща реакция от страна на българските власти. Това не е изненадващо, тъй като Регламентът не изисква България да потвърди приемането.

65. Случаят на г-н Shiri обаче все пак не съответства на предпоставките по първото или второто условие в член 29, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“. В тази разпоредба не се посочва кога започва да тече срокът за изпълнение на решението за прехвърляне при тези обстоятелства. От текста на тази разпоредба следва, че основанието на първото условие се състои в това, че се прилага при обстоятелства, при които не е налице обжалване или преразглеждане по член 27, параграф 1. Следователно, ако останалите подробности бъдат уредени, изпълнението на решението за прехвърляне всъщност е сигурно[49]. Това явно не е така в случая на г-н Shiri, в който са проведени последователно няколко съдебни производства и второто решение на BFA понастоящем се обжалва. Все още не е установено дали това решение е законосъобразно. Следователно в случая на г-н Shiri това условие не е изпълнено.

66. Г-н Shiri обжалва второто решение на BFA. Не е налице суспензивно действие *de jure*, тъй като националните юрисдикции не са се произнесли по искането, което е отправил съгласно националните разпоредби за транспониране на член 27, параграф 3 от Регламент „Дъблин III“. Следователно изискванията на второто условие по член 29, параграф 1 също не са изпълнени в случая на г-н Shiri[50]. Това може да е така, тъй като съгласно разпоредбите на австрийското право само подаването на жалба срещу решението за прехвърляне е достатъчно, за да се гарантира, че засегнатото лице няма да бъде прехвърлено в друга държава членка; или в Австрия може да има обща практика съдилищата да не се произнасят по искания за спиране на изпълнението (както твърди г-н Shiri) Случаят на г-н Shiri разкрива потенциалното наличие на празнини в законодателството, както е транспонирано в Австрия[51].

67. Според мен член 29, параграф 1 предвижда, че срокът за прехвърлянето започва да тече, след като е уговорено лицето да бъде прехвърлено и прехвърлянето е сигурно и остава да се определят единствено подробностите[52]. Това *a fortiori* е положението, когато националният съд, който разглежда жалбата срещу решението за прехвърляне, все още не се е произнесъл по същество и производството е спряно, тъй като е отправено преюдициално запитване до Съда. Изпълнението на решението за прехвърляне не може да бъде сигурно, докато това производство не приключи.

68. Следователно стигам до заключението, че при конкретните обстоятелства по случая на г-н Shiri срокът за прехвърлянето може да започне да тече едва от момента, в който е уговорено лицето да бъде прехвърлено и прехвърлянето е сигурно и остава да се определят единствено подробностите. Това трябва да се разгледа от компетентните национални органи в съответствие с националното право на молещата държава членка. Кандидатът за международна закрила трябва да бъде прехвърлен от молещата държава членка в замолената държава членка възможно най-бързо и не по-късно от шест месеца, след като стане окончателно решението по съществото на жалбата или искането за преразглеждане на решението за прехвърляне.

49 Вж. точка 59 по-горе.

50 Въпреки липсата на решение по молбата за спиране по смисъла на член 27, параграф 3, буква в) от Регламент „Дъблин III“ на г-н Shiri всъщност е било позволено да остане в Австрия.

51 Комисията трябва да прецени дали съществува практика, която до известна степен е последователна и обща, и дали трябва да подаде иск за неизпълнение на задължения съгласно член 258 ДФЕС: вж. по аналогия решение от 26 април 2005 г., Комисия/Ирландия (C-494/01, EU:C:2005:250, т. 28); вж. също заключението на генералния адвокат Geelhoed по дело Комисия/Ирландия (C-494/01, EU:C:2004:546, т. 48).

52 Решение от 29 януари 2009 г., Petrosian и др. (C-19/08, EU:C:2009:41, т. 45).

**Заключение**

69. С оглед на всички изложени по-горе съображения предлагам на Съда да отговори по следния начин на поставените от Verwaltungsgerichthof (Върховен административен съд, Австрия) въпроси:

– Съгласно член 27, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, кандидатът за международна закрила по принцип може да оспори решение за прехвърляне, на основание че молещата държава членка не е изпълнила решението в шестмесечния срок, предвиден в член 29, параграф 1 от този регламент.

– Съгласно член 29, параграф 2 от Регламент № 604/2013 изтичането на шестмесечния срок, предвиден в член 29, параграф 1 от него, само по себе си е достатъчно, за да стане молещата държава членка компетентна да разгледа молбата за международна закрила на засегнатото лице.